

характеръ, отговарящи по-скоро на неговата буйна природа и неудържима склонност да живѣе на воля. „Той намиралъ повече задоволение, казва неговиятъ първи биографъ*), — да лѣга и осъмва съ горскитѣ пилета, да чете нощно време звездитѣ, намѣсто гвоздеитѣ на дървения таванъ на бащината кѣща, да газии студената роса, отколкото градската калъ, заедно съ всичкитѣ нейни рабски признаци“. И ето, ние виждаме младия Хаджия, въ продължение на две лѣта, станалъ полски пазачъ на ниви и ливади по китнитѣ брѣгове на рѣка Тунджа, между селата Мечкарево и Кърсанлий. Негови другари били сливенцитѣ Илия Папанчовъ и Вичо Пждаря. Тримата образували нѣщо като триумвиратъ, при който всѣки преследванъ и онеправданъ „рая“ можелъ да намѣри защита. Самовластнитѣ триумвири опитвали „на нишанъ“ дебелитѣ си шишинета и задавали страхъ на „червенитѣ имении и пѣстри гѣжви“, които си позволявали да плячкосватъ селата. Разбойничеството върлувало навсѣкжде въ ония мрачни времена. Хаджи Димитъръ сполучилъ да открие едно разбойническо гнѣздо. Това било въ кѣщата на укривателя Османъ бей отъ Нова-Загора, на когото той предложилъ услугитѣ си да му стане пазачъ на имотитѣ. Съмнителни въоръжени личности влизали и излизали нощно време отъ чифлика на Османъ бей. За да изложи господаря си предъ властѣта, младиятъ пазачъ успѣва съ единъ отъ своитѣ другари да убие двама отъ разбойниците и да завлѣче тѣхнитѣ трупове въ двора на укривателя имъ. Така Османъ бей билъ осъденъ и пратенъ въ одринския затворъ, и разбойническото гнѣздо разтурено.

Годината 1859 се ознаменувала въ Сливенъ съ нѣкои важни произшествия: извършени били две нападения, отъ които първото, — дѣло на Хаджи Димитъръ, имало романтиченъ характеръ, а второто, ржководено отъ Панайотъ Хитовъ, било съ голѣми трагични последици за цѣлия градъ.

Въ сѣщата година станало и демонстративното изгонване отъ сливенци на грѣцкия владика Кирилъ отъ черквата Св. Димитъръ, задето не искалъ да служи божествена литургия по черковно-славянски. Въ борбата на сливенци за черковни правдини, това било най-голѣмото събитие, което подеиствувало заразително и въ другитѣ градове (Стара-Загора, Шуменъ и пр.). Примѣрѣтъ на сливенци и последвалитѣ го други градове поставили черковния ни въпросъ въ една нова фаза на непреодолимо народно движение. Демонстрацията

*) Зах. Стояновъ.